

**HOTEL
MAGNIFIQUE**

EMILY J. TAYLOR

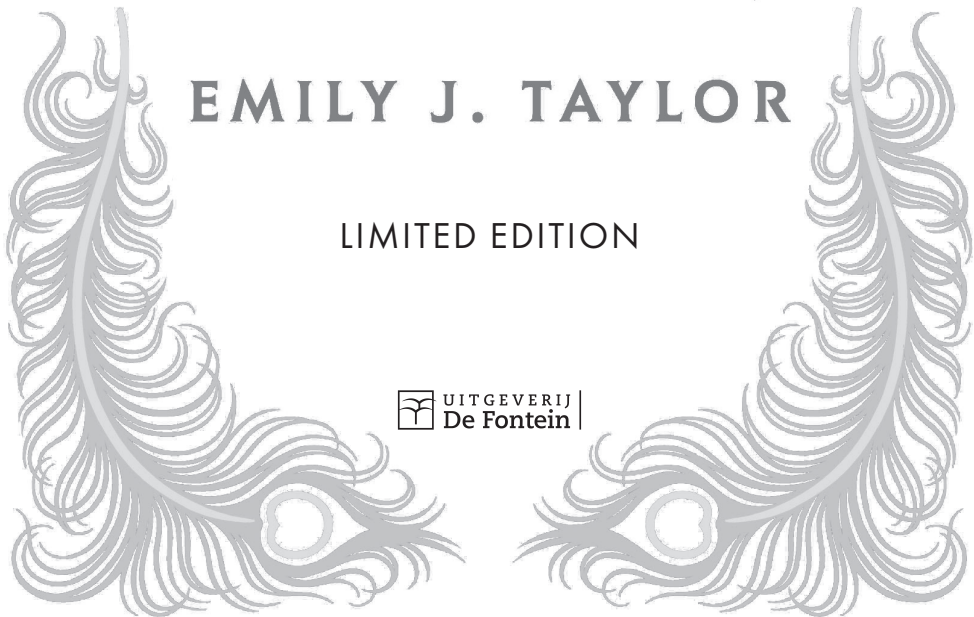
HOTEL MAGNIFIQUE

EMILY J. TAYLOR

LIMITED EDITION

UITGEVERIJ
De Fontein

PROLOOG

De koerier had maar één opdracht: lever de jongen af voor middernacht. Niet moeilijk, ook al bracht ze normaal gesproken overdag pakketjes rond in plaats van kleine jongetjes in het holst van de nacht.

De klus betaalde goed, maar dat was niet de reden dat de koerier hem had aangenomen. Dat was omdat ze nieuwsgierig was.

Ze vroeg zich af waarom dit bemiddelde echtpaar bij iemand als zij was uitgekomen. Waarom de vader van het jongetje het adres niet had willen opschrijven, maar het in haar oor had gefluisterd, en waarom de moeder hilde. En vooral vroeg ze zich af wie deze jongen in ontvangst zou nemen, want het afleveradres was geen huis en geen gebouw, maar de ruimte daartussen: een leeg steegje aan de andere kant van de stad.

Het leek een heel gewoon jongetje, met een smetteloze koperkleurige huid die iets donkerder was dan de hare. Maar hij liep met gebogen hoofd naast haar, alsof de avondlucht zwaar op zijn schouders drukte.

De koerier stak haar lantaarn in het donker voor zich uit om de schaduwen te verjagen. Ze begon zich steeds ongemakkelijker te voelen. De verhalen van haar grootvader kwamen bij haar boven: geruchten over magie die zich verschool in de uithoeken van de wereld en over jonge kinderen die

een vreselijk lot tegemoet gingen.

Ze was te oud om in sprookjes te geloven. Toch ging ze sneller lopen.

Toen ze nog maar één straat van hun bestemming af waren, begon de jongen te treuzelen. Ze pakte hem bij zijn magere schouder en trok hem mee door de laatste straat. Toen bleef ze staan.

Het steegje was er niet meer. In plaats daarvan stond er een vreemd, slank gebouw in de smalle ruimte ingeklemd. Het paste naadloos tussen de bouwvallige panden aan weerszijden.

Uit een schaduw naast de ingang maakte zich een gestalte los.

De koerier duwde de jongen achter haar rug. 'Bent u degene die ik hier moest ontmoeten?'

De onbekende hief een smal voorwerp op. Een bloedrode, spitse kaars begon sputterend te branden en het licht viel op de blauwe ogen en het bleke gezicht van een jonge man.

De koerier zocht naar de lucifer die de kaars moest hebben aangestoken; niemand kon vanuit het niets een kaars aansteken. Tenzij...

Uit de punt van de kaars kronkelde glinsterende, gouden rook omhoog. De rook dreef de straat op en glipte de hoek om. Kleine bolletjes zoemden en knipperden, als vuurvliegjes of motten in het licht van de maan. Of als iets anders. Geuren dreven voorbij: pepermuntolie, en daarna gebrande suiker, als karamel die te lang op het vuur had gestaan, gevolgd door een vleug rottend citrusfruit.

De man liep door de gouden rook en pakte de jongen bij de hand, zoals een vader zou doen. Heel even wankelde de jongen, onvast op zijn voeten, maar toen liep hij uit zichzelf met de man mee naar het smalle gebouw.

De koerier legde haar handen op haar borst en voelde haar hart onregelmatig slaan, harder dan het ooit had gedaan. Dit was echt niet goed. Ze rende naar voren om de man tegen te houden, maar de gouden rook wikkelde zich om haar enkels en hield haar vast. Ze deed haar mond open om te gillen, maar er kwam geen geluid over haar lippen, zelfs geen gefluister.

Haar handen gingen naar haar keel en de man bleef stilstaan in de deuropening van het gebouw. Ze stond doodsgangsten uit toen ze hem met scherpe tanden zag glimlachen. Toen liet hij zijn knappe gezicht tot op ooghoogte van de jongen zakken. 'Kom maar,' zei hij. 'Ik heb het perfecte baantje voor jou.'

De man deed de deur open en trok de jongen mee naar binnen.

Zodra de deur dichtging, loste de rook op. De koerier trok haar voeten omhoog tot ze weer los was. Ze stormde op het gebouw af, maar kwam slappend tot stilstand toen het hele pand voor haar ogen verdween. Het enige wat overbleef, was een steegje vol hoog opgeschoten onkruid en schaduwen.

Ik hoorde mijn zusje vaak al voordat ik haar zag, en vanavond was dat ook zo. Zosa's heldere stem kwam door het open raam van Huize Bézier naar binnen zweven en het was alsof ik onze moeder hoorde. Tenminste, tot Zosa een schunnig liedje inzette waarin de fijnere anatomie van een man met een bepaald soort fruit werd vergeleken.

Ongezien tussen de vele kostgangers sloop ik naar binnen. Twee van de jongere meisjes deden alsof ze met onzichtbare partners dansten, maar verder waren alle ogen op mijn zusje gericht, het meest getalenteerde meisje in de zaal.

Huize Bézier verhuurde kamers aan een speciaal soort meisjes. Bijna allemaal deden ze werk dat prima paste bij de smerige taal die ze uitsloegen: in ploegendienst als huissloof, fabrieksarbeider, kok of ander slecht betaald werk in de *vieux quais*, de oude dokken van Durc. Ik werkte bij Leerlooierij Fréllac, waar vrouwen boven aangekoekte aluminium potten en verfspuiten gebogen zaten. Maar Zosa was anders.

'Gefeliciteerd!' riep ik toen haar liedje afgelopen was.

'Jani!' Ze huppelde op me af. Haar grote bruine ogen glansden in een bleek, olijfbuin gezichtje dat veel te mager was.

'Heb je al avondeten gehad?' Ik had iets voor haar laten staan, maar met zo veel andere meisjes in de buurt verdween er nogal eens eten.

Ze kreunde. 'Ja. Dat hoef je me niet elke avond te vragen.'
'Natuurlijk wel. Ik ben je grote zus. Het is mijn belangrijkste plicht in het leven.' Zosa trok haar neus op en ik knipte er met mijn vinger tegen. Ik grabbelde in mijn tas en haalde er de krant uit waarvoor ik een half dagloon had moeten neertellen en drukte die in haar handen. 'Uw verjaardagscadeau, madame.' Verjaardagen hadden hier geen gouden randje. Ze werden met moeite veroverd en waren kostbaarder dan goud.

'Een krant?'

'De personeelsadvertenties.' Ik sloeg met een sluwe grijns de krant open.

Er stonden advertenties in voor baantjes in chique kledingwinkels, patisserieën en parfumerieën, banen die een meisje van dertien dat geen dag ouder dan tien leek nooit zou krijgen. Gelukkig waren dat niet de banen die ik in gedachten had.

Ik sloeg ze over en wees naar een advertentie die een uur geleden in de kranten van de hele stad was verschenen.

De inkt was felpaars, als de klaprozen uit Aligney of vermalen amethistfluweel. Hij viel direct op, als een vreemd bakken in een zee van zwart en wit.

De meisjes dromden om ons heen en bogen zich naar de krant toe toen de paarse inkt schitterde met een glans waar gepolijst maansteen bij in het niet viel.

Er stond geen adres bij. Dat had het legendarische hotel ook niet nodig. Het hotel verscheen ongeveer één keer in de tien jaar in de stad, altijd in hetzelfde steegje. Daar stond de hele stad nu waarschijnlijk op de stoep, te wachten als idioten op een kans om daar te overnachten.

Jaren geleden, toen het hotel voor het laatst verscheen, waren de meeste uitnodigingen van tevoren al bij alleen de rijkste burgers bezorgd. Op de dag dat het hotel arriveerde, werden er nog een paar felbegeerde uitnodigingen aan willekeurige mensen in de menigte uitgedeeld. Onze pensionhoudster, Minette Bézier, was een van de weinige gelukkigen.

Die middernacht stapten de gasten het hotel binnen en verdwenen ze met gebouw en al. Twee weken later kwamen ze weer terug. Ze verschenen vanuit het niets weer in dezelfde steeg.

Mijn vingers trilden en ik stelde me voor dat ik het zegel op mijn eigen uitnodiging verbrak. Maar zelfs als we het geluk zouden hebben om er een te krijgen, dan zouden we nog altijd voor een kamer moeten betalen, en die waren niet goedkoop.

Zosa fronste haar wenkbrauwen. ‘Wil je dat ik ga solliciteren?’

‘Niet helemaal. Ik ga solliciteren. Ik neem jou mee om auditie als zangeres te doen.’

Ik had haar vier jaar geleden voor het laatst naar een zangauditie gebracht. Dat was niet goed afgelopen en ik had er niet aan moeten denken om dat nog eens te moeten doorstaan, dus hadden we het niet meer geprobeerd. Maar vandaag was ze jarig en dit was hét Hotel Magnifique. Alles voelde nu heel anders. Op een bepaalde manier was het perfect.

‘Hotels huren heel vaak zangers in. Wat zeg je ervan?’

Ze antwoordde met een glimlach die ik tot in de puntjes van mijn tenen voelde.

Een van de oudere meiden stak een lok vettig blond haar achter haar roze oor. ‘Die advertentie is flauwekul. Het zou een wonder zijn als iemand van ons wordt aangenomen.’

Ik rechte mijn rug. ‘Dat is niet waar.’

Ze haalde haar schouders op en liep weg. ‘Doe wat je wilt. Ik zou er mijn tijd niet aan verspillen.’

‘Zou ze gelijk hebben?’ vroeg Zosa, en haar fijn gevormde mond krulde naar beneden.

‘Absoluut niet,’ zei ik, misschien iets te snel. Toen Zosa’s frons dieper werd, vloekte ik zacht en streek ik met mijn duim over mijn moeders oude ketting.

De waardeloze ketting was van Verdanniërs goud, dat zo hard was als staal. Maman grapte altijd dat mijn ruggengraat daar ook uit bestond. Ik pakte de ketting vaak vast als ik haar advies over Zosa nodig had. Niet dat ze dat ooit gaf; dode moeders zijn waardeloze adviseurs.

‘Het hotel zou geen advertentie plaatsen als niemand een kans had. Morgen laten we zien wat we in huis hebben. Als ze ontdekken hoe briljant we allebei zijn, kunnen we deze plek voor altijd gedag zeggen.’

De gedachte lichtte op in mijn borst als een fel brandend kooltje.

Met trillende vingers trok ik een van Zosa’s donkere krullen recht, zoals Maman vroeger altijd deed. ‘Laten we met de advertentie naar Bézier gaan. Zij weet meer van het hotel dan wie dan ook hier.’

Zosa knikte met glanzende ogen. Ik trok het advertentiekatern uit haar vingers en begon te lopen. Meisjes renden achter me aan de twee trappen op naar mijn favoriete kamer, de zitkamer op de tweede verdieping waar vroeger zeelui

huisden, voor Bézier het gebouw kocht. Er stonden kasten vol oude zeekaarten en atlassen van verre plaatsen, waar ik vaak doorheen bladerde.

Bézier zat voor de haard met haar kousenvoeten op het raamkozijn. Buiten kletterde de regen neer op de haven van Durc en veranderde de stad die ik zo haatte in een nat waas.

Haar mond verstrakte toen we allemaal tegelijk binnenvielen. ‘Wat nu weer?’

Ik gaf haar de krantenpagina. Het licht van het haardvuur speelde over de paarse inkt en Béziers bleke gezicht ontspande zich.

‘Is er iets mis?’ vroeg een meisje achter me.

Bézier liet haar blik even naar een plekje boven de haard gaan, naar het tien jaar oude vel perkament dat achter glas was ingelijst: haar uitnodiging. In het zachte licht glansde de paarse inkt net zoals de advertentie. ‘Hotel Magnifique komt terug, zie ik.’

Er ging weer een deur open. Een paar laatkomers pestten zich de kamer binnen en verdrongen zich om iets te kunnen zien.

‘Ik heb gehoord dat de gasten als ontbijt vloeibaar goud uit champagneglazen drinken,’ zei een meisje achterin. Er begonnen meer meisjes over hun eigen geruchten te praten.

‘Ze zeggen dat er geen veren in de kussens zitten, maar dat ze allemaal gevuld zijn met gesponnen wolken...’

‘Ik heb gehoord dat je elke nacht drie keer de hele wereld rondgaat...’

‘En alle deftige portiers zijn prinsesjes uit een of ander verland...’

‘Ze kussen vast ook deftig.’ Een meisje met een beige huid en rossige wangen maakte een vulgair gebaar met haar tong. Gelukkig zag Zosa het niet. In plaats daarvan verscheen er een brede glimlach op haar gezicht.

Wat jammer dat we er nooit achter zouden komen of de geruchten waar waren. De gasten gingen akkoord met het wissen van alle herinneringen aan hun verblijf als ze uitcheckten. Afgezien van hun koffers keerden de gasten terug naar huis met niets dan een gevoel van verwoestend geluk. Bézier had een keer verteld dat haar kaak vast was gaan zitten van al het glimlachen.

Nieuwsgierig keek ik naar Bézier. Haar ogen waren wazig geworden, alsof de terugkeer van het hotel herinneringen wakker riep. Ik deed mijn mond open om ernaar te vragen, maar Zosa was me te snel af. ‘Hebt u de maître ooit gezien?’

De maître d’hôtel was de eigenaar en hij was even beroemd als het hotel zelf.

Bézier knikte zelfvoldaan. ‘Het hotel verscheen een keer toen ik een jonge, knappe meid was. De maître had de mooiste glimlach die ik ooit had gezien. Hij straalde gewoon als hij de menigte begroette. Hij plukte een bloem uit de lucht en wierp die naar mij.’ Ze deed alsof ze een klein bloemetje opving. ‘De bloem rook naar bosbessentaart, maar verdween tussen mijn vingers in het niets. Er ging tien jaar voorbij voor het hotel weer kwam, en toen dat gebeurde zag de maître er nog precies hetzelfde uit.’

‘Met dezelfde kleren aan?’ vroeg iemand.

‘Nee, sufferd. Hij zag er hetzelfde út. Zelfde gezicht. Even charmant. Was niet ouder geworden, nog geen dag. Dat klopt ook wel, denk ik. Hij is de grootste *suminaire* van de hele wereld.’

Meisjes schrokken van het woord *suminaire*: dat was het oude Verdannierse woord voor tovenaar.

Buiten het hotel was een *suminaire* het gevaarlijkste wat er op de wereld bestond. Men zei dat *suminaires* tijdens de adolescentie toverkracht in hun bloed opbouwden, die met onbeheersbare kracht kon uitbarsten en iedereen die op dat

moment in de buurt was kon verwonden. Of zelfs doden.

Volgens sommigen kwam de magie in een donkere wolk uit de neus van een kind stromen. Anderen beweerden dat het eruitzag als inktzwarte vingers die vanuit de keel van een kind om zich heen grijpen. En er was geen enkele manier om een suminaire van een gewoon kind te onderscheiden voordat de magie tot uitbarsting kwam.

Er waren natuurlijk wel geruchten over waar je op moest letten. Vreemde dingen zoals trek in bloed of een zwart wordende tong. Er werd zelfs gezegd dat kinderen na een dodelijk ongeluk soms terugkwamen uit de dood en zo ontdekten dat ze magie in hun bloed hadden. Maar niemand kon dat bewijzen.

Hoe dan ook, magie was zo gevaarlijk dat kinderen van wie vermoed werd dat ze suminaires waren in Verdanne al eeuwenlang verdronken of verbrand werden.

Maar binnen in het hotel was magie veilig. Iedereen wist dat de maître het gebouw op een of andere manier zelf had betoverd, waardoor de suminaires die hij in dienst had verbluffende dingen konden doen zonder een mens kwaad te doen. Niemand wist hoe hij dat had gedaan, maar iedereen wilde graag de kans krijgen om het met eigen ogen te zien.

Voordat iemand nog een vraag kon stellen, klapte Bézier in haar handen. ‘Het is laat. Naar jullie kamers, allemaal.’

‘Wacht,’ zei ik. ‘Herinnert u zich iets nu het hotel terug is? Is het even magisch als de mensen zeggen?’ Zodra de woorden over mijn lippen waren, vond ik het zelf een domme vraag.

Maar Bézier lachte niet en leek het ook geen rare vraag te vinden. In plaats daarvan wierp ze een weemoedige blik op haar oude uitnodiging.

‘Ik weet zeker dat het nog magischer is dan ze zeggen,’ zei ze met een bittere ondertoon. Ik zou ook verbitterd zijn als ik

me de meest opwindende tijd van mijn leven niet meer kon herinneren. Ze gooide de advertentie in het vuur en liep toen wankelend naar achteren. 'Mijn god.'

Het papier vatte vlam en brandde roze op, toen groen, toen bloedrood. De haard gaf een duizelingwekkende voorstelling van regenboogvlammen weg. Het vuur kwam steeds hoger en laaide op tot in de schoorsteen, een indrukwekkender gezicht dan de etalages aan Boulevard Marigny.

'Dat is magié,' fluisterde Zosa.

Mijn nek prikkelde. Er was een reden dat Hotel Magnifique verbaasde kreten en verwonderde blikken losmaakte. Normaal gesproken was magie zeldzaam, gevaarlijk, iets wat je tegen elke prijs moest vermijden. Maar op een of andere manier was het in het hotel het tegenovergestelde, en morgen zouden we misschien eindelijk de kans krijgen om dat zelf te ervaren.

De volgende morgen blies een vochtige zuidenwind spekgladde algen over de *vieux quais*. Ik hield Zosa's hand vast toen we samen over de dokken glibberden, langs vissers die pallets uitlaadden en moeders die hun zeilende zonen vaarwel kusten.

'Kijk, Jani.' Zosa wees naar een veerboot die de haven in voer. 'Is dat de onze?'

'Valt moeilijk te zeggen.'

Vier jaar geleden, nadat onze moeder was overleden, had ik een absurd bedrag aan *dublounes* neergeteld voor een overtocht op net zo'n veerboot vanuit Aligney, ons dorpje in het binnenland hoger langs de kust.

De reis had vijf dagen geduurd. Zosa bracht die tijd door met dromen van alle frivole dingen die ze in Durc wilde kopen, zoals kanten handschoentjes zonder vingers en de gestreepte blikjes *crème de rose* die Maman altijd op haar gezicht smeerde. Ik bleef maar glimlachen, in de volle overtuiging dat mijn leven nu echt zou beginnen.

Vanaf het moment waarop we uitstapten voelde alles anders. Het was druk in de haven. Zosa was pas negen, dus hield ik haar dicht bij me. Toen drong het pas goed tot me door: iedereen om wie ik gaf was ofwel dood, of zat in Aligney. We waren alleen in een vreemde stad en dat kwam helemaal door mij.

Het was een vergissing om weg te gaan. In de afgelopen maanden had ik iedere cent gespaard om terug te kunnen naar Aligney. Maar het ging zo langzaam dat ik liever niet wilde denken aan hoelang het nog zou duren. Het hotel zou ons er waarschijnlijk jaren eerder kunnen brengen.

Ik hield mijn adem in bij de gedachte. Frisse, gouden herinneringen aan thuis kwamen in me naar boven. Ik kon de ongelijke straatkeien waar ik als kind overheen rende al bijna voelen onder mijn voeten, met mijn buik vol aardbeien die ik van de volle zomerse planten had geplukt.

‘Opzij,’ blafte een bleke vrouw die een stola van otterbont vasthield, en ik schrok op uit mijn gedachten. Ze liep om ons heen en zorgde ervoor dat ze niet te dichtbij kwam.

Zosa frutselde aan de gaten in haar goede jurk. ‘Ze zal wel denken dat wij onder de dokken vandaan komen kruipen. Iedereen ziet er vandaag zo chic uit.’

Ik nam mijn lila hoed met ruches af. Die was heel erg uit de mode, maar iets mooiers had ik niet. Ik bukte me en zette hem op Zosa’s hoofd alsof het een kroon was.

‘Niemand is zo chic als wij, madame,’ zei ik en mijn hart maakte een sprongetje toen ik haar zag grijnzen. ‘Laten we nu opschieten. De maître d’hôtel zelf verwacht ons op de thee.’

Samen liepen we langs de *vieux quais* de stad in. Paarse wimpels hingen aan alle dakranden, en alle deuren waren versierd met roze en groene anjers. Ik had nog nooit zo’n groot feest gezien, en dat allemaal voor het hotel.

‘Wat zijn er veel mensen,’ zei Zosa giechelend toen we een hoek bij het beroemde steegje omsloegen. ‘Ik kan mijn voeten niet eens zien.’

Ik trok haar bij een grote groep vandaan. ‘Als je niet uitkijkt, stapt er straks iemand op die mooie voetjes van je en dan moet ik dat tot in eeuwigheid horen.’

Ze draaide zich om. ‘Dat kan me niet schelen. Het is geweldig.’

‘Tot we elkaar niet meer kunnen vinden.’ De gedachte dat ik haar in een menigte kon kwijtraken maakte me altijd zenuwachtig.

‘Doe je speciaal je best om geen lol te hebben?’

‘Ik heb de regel dat ik pas ná de lunch lol heb,’ zei ik plaggend.

‘Echt?’

‘Kom mee, jij,’ zei ik en ik duwde haar in de richting van een open plek waar straatartiesten in satijnen bustiers stonden, met hun gezichten verborgen achter maskers van papier-maché. Zosa deinsde terug toen een van de artiesten naar voren sprong. Tranen van geschilderd bloed dropen over haar masker en ze zong voor geld.

*‘Een suminaire gebruikte la magie
en veranderde zijn vrouw in een houtvuur.
Haar ogen smolten en haar botten knapten
Haar lot was vreselijk zuur!’*

Ik had die woorden al heel vaak horen zingen. Liedjes en verhalen gingen hier nog heel vaak over suminaires, ook al was al heel lang niemand er meer een tegengekomen. In de laatste paar decennia werden ze zo weinig gezien dat mensen zich geen zorgen meer maakten over magie die ze kwaad zou kunnen doen. Ze waren vooral nieuwsgierig, en de Verdannierse wetten werden laks. Het hotel maakte alles alleen maar aantrekkelijker. Mensen wilden zo graag magie ervaren dat ze vergaten om er bang voor te zijn, zoals iemand kan vergeten dat de bliksem je kan doden in het open veld.

‘Denk je dat we vandaag een suminaire zullen zien?’ vroeg Zosa.

‘Hopelijk alleen binnen. Waar de maître het voor iedereen veilig houdt.’

‘De maître is vast heel knap.’

‘Hij is te oud voor jou,’ bromde ik en ik kneep in haar neus. ‘Laten we doorlopen.’

Even later liepen we langs twee mannen met een bruine huid en opgetogen glimlachjes. Ze hadden allebei een dikke envelop in hun hand. Uitnodigingen.

‘Zes winnaars deze keer!’ riep iemand.

‘Hebben ze de winnaars al uitgekozen?’ Mijn gezicht betrok. Dat ze winnaars uitkozen vond ik wel goed: het gaf iedereen hoop. Maar toch voelde ik een steek jaloezie die ik niet van me af kon schudden. Voor ik nog een stap kon zetten, trok Zosa zo hard aan mijn mouw dat ze mijn arm er bijna af rukte. ‘Hé!’

‘Draai dat grote hoofd van je eens om.’ Ze wees.

Toen zag ik het.

Het hotel zag eruit alsof het altijd al in het smalle steegje tussen Apothicaire Richelieu en Maison du Thé had gestaan. Een kolom ramen met houten luiken ervoor rees vijf verdiepingen omhoog, één raam per verdieping. Er konden niet meer dan tien krappe kamers zijn, hooguit. Boven de deur hing een bordje dat te fraai was voor het sjofele gebouw, met een paar zwierige woorden in ingelegd parelmoer erop: HOTEL MAGNIFIQUE.

‘Schattig,’ zei ik met een lichte teleurstelling. Er was niets bijzonders aan het hotel.

Helemaal bovenaan was één rond raam dat twee keer zo groot was als de andere ramen. Er stonden vetplanten achter. Wat een mazzel hadden die planten. Alleen begreep ik niet hoe ze zich konden verplaatsen. Dat begreep ik niet van het hele hotel.

Men zei dat het hotel in alle hoeken van de wereld kwam. Ik kende mijn topografie: Verdanne was het grootste land van dit werelddeel en werd in het noorden begrensd door

de spitse bergen van Skaadi en in het oosten door het wonderige Preet. Erachter lagen nog meer enorme landen, en daarna oceanen vol eindeloze plekken om te zien. De wereld was uitgestrekt en onvoorstelbaar, maar toch kwam dit ene gebouw overal.

We gingen allebei rechtop staan toen een vrouw riep: ‘Dat is de maître!’

Er stond een jonge man bij de ingang.

‘Ik zag hem uitnodigingen weggeven,’ ging de vrouw verder. ‘Drukte de eerste winnares duchesse-rozen in haar hand toen ze binnenkwam.’

‘Ik wist het. Hij is geweldig,’ zei Zosa enthousiast.

Ik moest mijn ogen een beetje dichtknijpen. In het zonlicht dat recht op hem viel, glansde de maître als een net geslagen zilveren *dublonne*. Hij droeg een zwart livrei dat scherp afstak tegen zijn lichte huid.

Bézier had gelijk. De grootste suminaire van de hele wereld was niet veel ouder dan ik. Negentien. Twintig, op zijn hoogst. Belachelijk jong. Of dat leek hij, in elk geval.

Deze man had dit hele gebouw betoverd. Hij had het voor de suminaires die hij in dienst had veilig gemaakt om magie te beoefenen, en voor de gasten om ernaar kijken.

‘Welkom.’ De maître plukte een tulp uit de lucht en overhandigde die aan een oudere vrouw met een bruine huid en een brede glimlach, die met een uitnodiging in haar handen het hotel binnenhobbelde. ‘Aangenaam, aangenaam,’ zei hij tegen een jonge vrouw met een lichte huid die ook een uitnodiging had, en tegen haar dochttertje: ‘Fantastische hoed, mademoiselle,’ terwijl ze de deur door gingen, gevolgd door het tweetal glimlachende mannen.

De maître schraapte zijn keel. ‘Dank u allen voor uw komst. Komt u de volgende keer dat Hotel Magnifique arriveert alstublieft weer.’

Hij maakte een zwierige buiging. Toen hij overeind kwam, hield hij een handvol lelies in zijn lange vingers. Hij gooide ze in de lucht. De bloemen vouwden zich uit tot kleine vogeltjes, die met elke vleugelslag meer opgingen in glinsterende paarse rook. Toen ik naar beneden keek, was de maître weg.

Ongelooflijk. Op zijn plek hing alleen nog een koord voor de voordeur, met een bordje eraan waarop stond: VANAF HIER ALLEEN GASTEN EN PERSONEEL TOEGESTAAN.

‘Zouden de sollicitatiegesprekken binnen zijn?’ vroeg Zosa.

‘Ik weet het niet, maar ik ga het uitzoeken.’ Ik keek naar het bordje. Ik kon toch wel even kijken. ‘Wacht hier op me.’

Ik wurmde me door de mensenmassa heen, liep de treden op en dook onder het koord door. Drie woorden, niet breder dan een duim, stonden in de zwarte lak van de voordeur gekerfd: LE MONDE ENTIER.

De hele wereld.

De woorden trokken aan iets in me, wenkten me.

Ik trok de deur open, maar kon geen hand voor ogen zien. Ik deed een stap naar voren. Maar in plaats van binnen te komen, liep ik keihard met mijn neus tegen een muur.

Ik wankelde achteruit en gleeed met mijn vingers over iets wat een glazen plaat in de deuropening leek te zijn. Ik dacht tenminste dat het glas was, tot er een hand doorheen werd gestoken die me bij mijn pols vastpakte. Met een gillette ontdekte ik dat de hand vastzat aan een jonge portier.

Ik knipperde met mijn ogen en probeerde te begrijpen hoe een open deur ook een muur kon zijn, terwijl deze jongen er gewoon doorheen liep.

Nee, geen jongen. Daar was hij veel te lang voor, met soepele spieren zichtbaar onder zijn livrei. De maître was verblind bleek, maar deze jongeman was het tegenovergestelde. Zijn warme koperkleurige huidskleur accentueerde

de levendige bruine ogen die op me neerkeken.

‘Kan ik je helpen?’ vroeg hij in het Verdanniërs, met een accent dat ik nooit eerder had gehoord.

Ik keek omhoog naar het gebouw en zag alle atlanten in Béziërs zitkamer voor me, de klodders land die ik altijd namet met mijn vingertoppen. Het leek niet erg geloofwaardig dat zo’n oud bouwwerk zo ver kon reizen.

‘Waar waren jullie gisteren?’ vroeg ik.

‘Eén minuut reizen hiervandaan,’ zei hij kort. Toen ik probeerde de muur beter te bekijken, deed hij de deur dicht. ‘Alleen gasten en personeel mogen naar binnen.’

O ja. Dat rottige bordje. ‘Waar zijn de sollicitatiegesprekken?’

‘Wil je solliciteren bij het hotel?’

Hij leek verrast, wat me opstandig maakte. Ik nagelde hem met een boze blik aan de muur. ‘Ja dus.’

We schrokken allebei toen de deur van het hotel openklapte. Er wandelde een groepje mensen naar buiten. Een ketting van lazursteen lag glanzend om de diepbruine hals van een tengere gast. Achter haar liep een andere gast met zo’n witte huid dat die binnen een minuut zou verbranden in de zomerzon van Durc.

Ze lachten en mijn tenen krulden toen ik een vleugje van een zwoele geur rook. ‘Wat is dat voor geur?’

‘Woestijnjasmijn. Nogal gewoontjes.’

‘Gewoontjes’ was niet het woord dat ik zou gebruiken. Ik zou die geur kunnen opslobberen als dessert. ‘Wat verrukkelijk. Waar komt die vandaan?’

‘Het spijt me, maar ik heb haast. Ik heb nu echt geen tijd voor dwaze meisjes.’

‘Pardon?’

‘Je haalt me de woorden uit de mond,’ zei hij met een grijns, en toen probeerde hij langs me heen te glijpen.

Ik kon het gebouw niet zelf binnenkomen en hoe boos hij me ook maakte, hij was het enige personeelslid dat ik hier gezien had, behalve de maître. Ik greep hem bij zijn arm. ‘Waar zijn de sollicitatiegesprekken?’

‘Begrijp je niet dat ik het druk heb?’

‘Schiet dan op en geef antwoord op mijn vraag.’

Hij keek me lang aan en tuurde toen de straat in. Ik probeerde te begrijpen wat hij zocht, maar ik zag alleen een mensenmenigte. Mijn adem stakte even in mijn keel toen hij een krul uit mijn hals veegde.

‘Als ik jou was, zou ik regelrecht naar huis gaan. En doen alsof het hotel er nooit is geweest,’ zei hij zachtjes. Toen dook hij langs me heen en verdween in de mensenmassa.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Hotel Magnifique*

Verschenen bij Razorbill, an imprint of Penguin Random House LLC.

© 2022 Emily Taylor Creative LLC

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: Jim Tierney

Omslagontwerp: Kristie Radwilowicz / Zeno

Illustraties: Tony Sahara

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6659 4 (e-book 978 90 261 6660 0)

NUR 284, 285